

Lite tankar om att ha ett Buddhistiskt namn

Det finns de som kallar mig för *Dhammamitra* när de träffar mig och pratar med mig. Visst är det mitt namn. Det fick jag när jag tog tillflykt till de tre juvelerna den 6:e oktober 1997 och då kände jag en stolthet och glädje över detta. Det var då som jag sysslade med *Vajrayana/tantra* från den indiska traditionen, enligt AMM.

Visst är det mitt buddhistiska namn. Det står i mitt pass och i mitt körkort. Men jag använder det aldrig och om jag använder det så är det i nödfall. Jag har även ett annat namn där jag heter *Karunavajra* och som jag fick den 6:e augusti 2004 och det var också inom AMM.

Detta namn *Karunavajra* fick jag efter 7 års utbildning/träning inom AMM. Där jag nu är en blandning av lärare och präst och min titel var då Rev (den vördnadsvärde). Egentligen skulle detta namn stå i mitt pass och körkort. Men det har det aldrig gjort och det är ett namn som jag numera aldrig använder.

Varför vill jag inte numera använda dessa båda namn? Inte för att jag skäms för dem eller inte vill kännas vid dem. Det har med att göra att visa respekt. För många år sedan när jag var i det thailändska templet Wat Thaton och träffade *Rev Ajahn Suthep* så fick jag för första gången se vad det innebär att ha lämnat allt.

Efter det så kände jag en stor respekt och högaktning till de som har lämnat det världsliga livet och därmed försakat allt för att leva ett liv i kloster som man gör inom Theravada-Buddhismen. De som gör det blir ordinerade (en form av prästvigning) och får därmed ett buddhistiskt namn och får därmed leva efter de 227 regler/föreskrifter för män och 311 för kvinnor. De anser jag förtjänar all respekt och heder.

Vi som lever här i det världsliga livet är bara lekmän. Hur vi än vrider och vänder så har vi bara en ytlig förståelse av Buddhas lära och det är bara i ett kloster (Sanghan) som man kan lära sig Buddhas lära. För där finns de religiösa specialisterna och de som lär ut Buddhas lära och framför allt meditation. Där måste man minst ha 10 till 12 års träning/utbildning och då blir man en *Ajahn* lärare/mästare (kommer från Pali ordet *acariya*).

Jag vet att det finns de såkallade mästare/lärare och som gärna kallar sig för det ena eller det andra och därmed förstärker sitt egot här i Sverige och i den västerländska kulturen. De kan också bli upprörda och arga om man inte säger deras buddhistiska namn eller deras titel.

Men jag har förstått att det är lätt att prata om tomhet, släppa taget, *nibbana* osv.....och samtidigt ha en älskare/älskarinna, bil, hus och taga en och annan drink, röka cigaretter osv. Vad har dessa människor som lär ut Buddhas lära försakat? Vad har de sagt nej till? Vad har de avstått?

I mina ögon och även enligt Theravada Buddhistisk synvinkel så har de inte försakat något. För dem är ordet *Nekhamma* (Behovslöshet, uppgivandet av lustar) som är en del av de 10 fulländningar (*parami*) och är steg nummer tre i *parami* någonting helt okänt. *Nekhamma* kan också innebära att man väljer ett klosterliv för hela livet eller för en kortare period.

Så när man har det synsättet ja då verkar det bara tomt prat om att prata om att släppa taget, att lossa greppet eller att låta falla. Men det är mycket vanligt i den västerländska buddhismen och inom Mahayana-traditionen.

När jag är i Thailand, som är ett Buddhistiskt land, skulle ingen komma på denna idé att kalla mig för *Dhammamitra*. Även om de vet att jag är buddhist så är jag enligt Theravada-traditionen ingen riktig buddhist. Det är bara munkarna och nunnorna som är det och de får mycket stor respekt och de skall även ha det eftersom de har försakat allt. Vad har vi försakat som har bil, musik, TV osv?

Så kära vänner, mitt världsliga namn Dietmar Dh. Kröhnert går bra eller Khun Dee/Mr. Dee som är mina Thailändska smeknamn.

Hoppas ingen mästare/lärare nu blir ledsen eller alla de som går omkring och säger sitt buddhistiska namn. Det var aldrig min avsikt. Men ingen i Sydostasien skulle taga er på allvar.

Anledningen för att jag skrev detta var för att visa min respekt och vördnad för *Ven. Somyong* som bor i templet *Wat Do Sa Get* utanför Chiang Mai.. Han lever sen 55 år tillbaka i ett kloster/*sangha* och följer Buddhas 227 regler enligt *Vinaya*.

Ven. Somyong är en munk som lever i celibat, fattigdom och en kärlek till *Dhamman*. Ett liv som resulterar i att man sprider kärlek till andra men innan man kan göra det så måste man ha hittat sin balans och det kan taga ett helt liv. När jag träffade *Ven. Somyong* 17/7, 2008 så insåg jag efter hans välsignelse till mig att han var en upplyst människa.

Efter alla mina år i olika kloster/Sanghan i Thailand, Laos och Burma så har jag insett, att jag är bara en vanlig lekman som har en ytlig förståelse av *Dhamman*. Vill man verkligen bli en religiös specialist så måste man gå den långa vägen och lära sig *Nekhamma*, med andra ord att försaka det världsliga livet och jag känner en stor respekt till dem som gör det.

Källor

Ven. Nyanatiloka – Buddhistisk ordbok (på tyska finns på engelska)

Länkar som jag har använt:

www.wikipedia.org

www.dhamma.se.

www.palikano.de

Dietmar Dh Kröhnert.

Malmö 19.Oktober, 2011

All kärlek till alla de Kloster/*Sanghan* som har informerat och lärt mig vad *Nekhamma* (uppgivandet av lustar) och *Dana* (att ge gåva, generositet) innebär.